

POUŠTNÍ VLK

POUŠTNÍ VLK

SHIGOR BIRDMAN

Pouštní Vlk © Shigor Birdman. All Rights Reserved, except
where otherwise noted.

„Já ti asi rozbiju hubu!“

„Kašlu na tebe, Maliku, synu Zalkora! Jdu pryč! Už tě mám plné zuby!“

„Ty děvko! Pojď sem! Pojď sem! Já tě snad zabiju!“

Ze stanu, ze kterého se hlasitá hádka ozývala už nějakou dobu, ven vyběhla mladá dívka. Spíše vyletěla, málem strhla celý stan. Ze stanu se dál ozývaly nadávky jejího rozzuřeného muže. Sorakena na něj kašlala. Slyšela za sebou výhrůžky, že už si pro ni jde, a že jestli se okamžitě nevrátí, tak ji zabije. Nebála se, že by se to stalo. Začínala totiž zrovna prašná bouře. Nijak vážná, ale přesto dost nepříjemná, takže každý s kouskem rozumu zůstal skrytý ve stanu. No já v něm rozhodně nezůstanu, pomyslela si hořce. Já totiž rozum nemám. Kdybych měla, nevzala bych si před rokem toho pitomce, který má tu drzost a říkat si chlap. Nevyběhl by za mnou, ani kdyby bylo lepší počasí, kdyby zrnka letícího písku neštípaly do tváře. Je to lenoch, hlupák a zbabělec. Kde já pitomá nechala oči, nebo spíš mozek, když jsem si ho brala za manžela, lamentovala v duchu.

Omotala si šál kolem tváře, aby se ochránila před bodavým pískem, který vichr rozfoukával po celé poušti. Ruce ukryla uvnitř svých šatů a rozhodným krokem vykročila ke kraji tábora, s větrem v zádech. Nebylo to poprvé, co takhle utíká. Potřebovala hodinku dvě o samotě. Bude si nadávat, bude snít, jaké to mohlo být. A pak se nakonec zase vrátí, což jí nejvíce mrzelo. Jednou mu

2 Pouštní Vlk

uteču nadobro, slibovala si už tolikrát. Příště! Ještě jednou a nechám ho, ať si shnije...

A to se předtím zdál úplně jiný. Nesplňoval její dívčí sny do písmenka, ale vždy věděla, že na toho pravého, vysněného, nikdy nenarazí. Malik se jí zalíbil, přitahoval ji, choval se k ní mile, dával jí občasné dárky. Dvořil se jí takhle skoro rok. I jejímu otci se zalíbil a když jednou otec Sorakenu popíchnul, že by pomalu měla myslet na ženicha, protože bude už brzy plnoletá, rovnou mu řekla s nevinným výrazem, že si přece bude brát Malika, tak proč takové poznámky? Ale brzy po svatbě, kterou jim s takovou slávou vystrojil otec v její rodné vesnici Tal-Maha, zjistila, že zdání ji zklamalo. Byla mladá a nezkušená, ale přece jenom mohla mít víc rozumu, říkala si pak mnohokrát. Když se objevil občas, jednou za měsíc či dva a strávil s ní několik hodin, neměla čas zjistit, jaký je doopravdy. Všechny špatné stránky jí zůstaly utajeny. Hořce vzpomínala, jak kdysi vyprávěla kamarádce: „Sice mu chybí některé klady, které by podle mě chlap měl mít, ale na druhou stranu, nemá žádné větší chyby.“ Kamarádka, už dva roky vdaná, se jí přímo vysmála. „To si jenom myslíš, holčičko. Jakmile tě dostane, budeš se divit, jak moc těch špatných vlastností má,“ řekla jí prorocky. „Jsi do něj zamilovaná, i když nechápu proč, a láska je skoro vždycky slepá. Ale je to tvůj život, já ti do něj mluvit nemůžu. Jenom doufám, že pak nebudeš litovat.“

A všichni bohové na nebesích vědí, že litovala. Už

svatební noc jí zklamala. Panenství se ukázalo jako něco, co jí klidně mohlo zůstat až do smrti. Takové ponížení a bolest! Ještě že je to jenom svatební noc, říkala si. Ale opět se díky své nezkušenosti zmýlila, protože manželské povinnosti, o kterých slýchávala takové bajky, se ukázaly tou nejodpornější činností, jakou poznala a kterou musela přetrpět skoro každou noc, pokud se Malik neopil tak, že nebyl schopný plnit svou část. Její manžel, kterého dřív tak obdivovala, se ukázal jako typický pitomý chlap, kterých znala z vesnice spoustu. Vlastně ne. Malik byl mnohem horší, než většina těch, které znala. Rychle zjistila, že je to lenoch a násilník. Sám by nejráději nedělal nic a pokud nebyla dost rychlá, zmlátil ji. Poprvé dva dny po svatbě, když se mu večer odmítla odevzdat. Zmlátil ji a znásilnil. Neměla nikoho, kdo by se jí zastal. V Malikově kmenu neměla žádného přítele. A když měsíc po svatbě kmen opět dorazil do Tal-Mahy, zjistila, že její otec zemřel na následky zranění, které mu způsobil při lovu divoký býk. Vypadalo to, že je do smrti odsouzená k dřině, nadávkám a bití.

Dneska to taky vypadalo na pořádný nářez, naštěstí se tvářil unaveně (neměla nejmenší tušení z čeho) a to se potom většinou spokojil jenom s nadávkami a vyhrůžkami. A to všechno jenom proto, že zakopla o jeho pohozené boty a rozsypala na zem pečené maso. Byla to jeho vina, že je takový bordelář, který všechno jenom tak rozhazuje a nechává ostatní, tedy ji, aby to po něm uklidili. Už ho mám opravdu dost, řekla si, a vyrazila.

4 Pouštní Vlk

Kamkoli, jenom když tam nebude on. I kdyby byla venku ta nejhroší bouře, jakou kdy zažila, i kdyby z nebe padali velbloudi, stejně půjde. A nevrátí se, tím si byla jistá. Tentokrát ano. Půjdu pryč a radši zdechnu v poušti. Ale uvnitř si uvědomovala, že její vztek stejně nebude trvat dlouho a pud sebezáchovy jí dožene zpátky do tábora.

Vítr zmohutněl, tlačil ji dozadu. Zarazila se. Uvědomila si, že už si vyšlapuje alespoň půl hodiny. Zlost, která jí tak dokonale zatemnila mysl, trochu pominula. Měla bych se vrátit do tábora, pomyslela si s pocitem úzkosti. Ta bouře nevypadá dobře. Pořád to zesiluje. Zastavila se a nahlbila v obraně před silným větrem záda.

„Kde to u sedmi bohů Mal-gary jsem?“ zaklela polohlasně. Vyděsila se. Stejně tak mohla zaječet a neslyšela by vůbec nic. Vyjící vítr nabral na síle ještě víc a oderval jí slova od rtů snad ještě dřív, než se stačily zvuky vytvořit. Zrnka písku jí ostřelovala a snažila se z ní servat svrchní roucho, do kterého byla zabalená.

„Já jsem ale husa! Ještě zabloudím! No, vítr mi celou dobu foukal do zad, takže když půjdu přímo proti větru, měla bych se vrátit zpátky. Takže čelem zad,“ říkala si neslyšně. A poslechla se. Otočila se tváří proti větru, skloněná, aby jí do očí vítr zanesl co nejméně bodavého písku. Náhle přišel mocný poryv větru a odhodil ji o několik kroků dále. Znovu neslyšně zaklela a předkloněná tak, že by se skoro mohla dotýkat země rukama, vyrazila. Ušla sotva dvacet kroků, když přišel další poryv, tentokrát

ji srazil na zem. Když se překulila na bok, uvědomila si věc, která jí naplnila hrůzou. I když šla přímo proti větru, poryv přišel více z boku. To znamená, že se směr větru změnil. Jak teď najde cestu zpátky? Všude bylo šero, ve kterém vypadala jedna duna jako druhá. Začala se o ní pokoušet panika.

Doplazila se k nedaleké duně, jejíž obrysy v bouři rozeznala a schoulila se do klubíčka. Vítr sice vrcholek brzy rozmetá, i když písek vypadal dost ztvrdle, ale poskytne ji alespoň pocit úkrytu před nejhorším. Poryvy větru přicházely stále častěji. To, co vypadalo z počátku jako nevinná bouřka, které rozfouká trochu prachu a písku, se teď změnilo na jednu z nejhorších bouří, jaké zatím za sedmnáct let, kdy byla na světě, zažila. Vlastně nejhorší, protože těch několik větších bouřek prožila doma, v kamenné budově, nebo alespoň v pevně upevněném stanu z hrubé, neprotržitelné látky.

Schoulená do klubíčka, trásla se vztekem a strachem. Vztekala se sama na sebe, že byla tak pitomá a ve zlosti utekla až ven z tábora. Stačilo přece zalézt do vedlejšího stanu, kde se svým nemluvným manželem Zic-salem bydlela Siara, jediná členka kmene, s kterou se jakžtakž spřátelila. Už tak strávila několik nocí, když se Malik opil tolik, že nebyl schopný pronásledovat jí ven ze stanu.

Vytí bouře v ní probouzelo strach. Vždy jednou za čas se trochu nadzvedla a oklepala ze sebe navátý písek. Nechtěla skončit zaživa pohřbená. Doufala, že bouře už brzy skončí. Musí skončit.

6 Pouštní Vlk

Škubla sebou. Zdálo se jí, že jí někdo volá. Že by ji šli hledat? V takové bouři? Radostně se rozbalila a nadzvedla se, pokoušela se mezi zvuky vydávanými prudkým větrem zachytit lidské volání. Opravdu se jí zdálo, že něco slyší. Táhle, nalevo...

Natočila se tak, aby zachytila zvuk co nejlépe. Někdo jí volal...

„Sestřičko...“

Strachy jí krev zmrzla v žilách. Slýchávala od starších, že ve větrech silných bouří se někdy skrývají duchové zemřelých, kteří svými hlásky lákají živé ven, kde je pohltí bouře. Ale nikdy těm povídačkám moc nevěřila. Ale to co slyšela... Byla si skoro jistá, že jí to volá její sestra Mirakena. Jenomže Miri je už dva roky mrtvá. Propadla se do pohyblivých písků.

Sorakena se znovu schoulila do klubíčka a začala prosit bohy, ať jí uchrání před zlem. Znovu se jí zdálo, že slyší volání. „Sestřičko...“ Dlouhé kvílivé volání, ztrácející se ve vytí bouře.

„Ne, to se mi jenom zdá. Je to jenom moje představivost. Zdá se mi to. To nemůže být Miri, jenom se mi to zdá...“ mumlala si Sorakena pro sebe. „I kdyby to byl duch mé sestřičky, nemůže mi ublížit, měla mě vždycky tak ráda.“

Pokusila se chvíli chladně uvažovat a poslouchat. Ve vytí větru se dalo zaslechnout ledasco, uvědomila si. Vítr kvílel sám o sobě a bylo jednoduché některým zvukům přiřadit volání. A kdo jiný by mohl v takové bouři volat,

když né nějakí duchové. Pokud by někdo takové volání zaslechl, tak by se možná mohl jít podívat, kdo to tam volá a ztratil by se. A tak určitě vznikly ty povídačky o mrtvých, kteří z bouře volají na živé. Jsou to jenom pohádky, ujistila se. Hned se cítila trochu klidněji. Stačí, když tady vydrží, než bouře přestane, pak už nějak najde tábor, nemohla se od něj vzdálit tak daleko.

Klid jí opustil, když se jí zdálo, že slyšela zakvílení přímo před sebou. Tiše se rozvzlykala a schoulila se pevně do klubíčka. Pracně nasbíraná sebedůvěra byla ta tam, zase z ní byl uzlíček rozklepaných, uplakaných nervů. Odříkávala jednu modlitbu za druhou, ale útěchu jí to nepřinášelo.

Po chvíli, kdy slyšela jenom vytí větru a vlastní slova, se trochu uklidnila. Snažila se vzpomínat na dětství, vybavovala si šťastné vzpomínky na těch pár hezkých věcí, které kdy ve svém krátkém životě zažila, snažila se nevnímat zuřivost větrného živlu, který řádil všude kolem ní. Moc jí to nešlo, neustále se jí v mysli objevovaly děsivé představy rozběsněných duchů, kteří jí hledají a hladově volají...

Nevěděla, jak dlouho tak ležela, přímo uprostřed bouře. Zahнала vzpomínky na malého Rida, který jí jako první vyznal lásku, před dlouhými pěti lety. Byli tehdy oba ještě děti, ale kdyby jim ta dětská láska vydržela do teď, nemusela by teď ležet uprostřed písečné bouře, která... Která slábla?

8 Pouštní Vlk

Zaposlouchala se. Ano, opravdu to vypadalo, že bouře se uklidnila a že vítr už nešlehá okolí tak silně, jako ještě před chvílí. Tělo jí zaplavila úleva. Už brzy bouře přestane úplně a ona se bude moci vrátit do tábora, za svým manželem, který je sice pořádný parchant, ale přece jenom je to jediný člověk, kterého na světě má. Odpouštím ti, Maliku. Zkusím to s tebou ještě jednou, jenom ať už ta prokletá bouře přestane a já se budu moci vrátit zpátky.

Bouře po chvíli úplně utichla. Vál jenom slabý vítr, ale všude byla tma. Bouře začala odpoledne, ale teď už je noc. Navíc je měsíc v novu, nebylo vůbec nic vidět. Sorakena si s hrůzou uvědomila, že bude muset přečkat ještě noc, na hledání tábora se může vydat až za světla. Teď by se jenom ještě více ztratila. Zahrabala se do písku, aby se alespoň trochu uchránila před chladem pouštní noci a pokusila se usnout. Po chvíli se jí to podařilo a upadla do horečnatého spánku, zaplněného nočními můrami.

Probuzení bylo velice nepříjemné. Nejprve jí hlavou projelo, že pokrývky jsou nějak podezřele měkké, ale že moc nehřejí. Zkusila se otočit a zamotat se do pokrývek lépe, aby se zahřála, ale obličej se jí zaryl do jemného pouštního písku, který vdechla. Rozkašlala se a pokusila se posadit. Na druhý pokus se vymanila z písečného lože a s pohledem na prázdnou poušť kolem se jí vrátila paměť. Vzpomněla si, kde skončila minulou noc.

Vstala a oprášila se. Všude kolem byla poušť, čerstvě naváté písečné duny. Nikde ani stopa, která by jí

napověděla, kterým směrem by měl být tábor. Slunce právě vycházelo, takže mohla určit světové směry, ale to jí stejně moc nepomohlo. Chvíli uvažovala a nakonec usoudila, že její včerejší útěk z tábora mířil přibližně na sever. Pokud se v bouři nějak moc nezamotala, měl by být tábor někde jižním směrem. Takže... musí jít tak, aby měla slunce po levici. Ano, tak to bude.

Sorakena potěšilo, že je stále schopná rozumně uvažovat. Posměšně si pomyslela, že být na jejím místě jiná žena, pravděpodobně by se zhroutila, plakala a čekala, až jí někdo přijde zachránit. Ale jí život, který se s ní nikdy moc nemazlil, pořádně zotušil. Pak si ale s hořkostí uvědomila, že jiná žena by tady nebyla. A že ona si pláče taky užila, včera, při bouři...

Po zádech jí přejel mráz, když si vzpomněla na zvuky, které slyšela, které tak připomínaly volání mrtvé sestry. I když se jí to jenom zdálo, jak už byla teď přesvědčená, stejně by to nechtěla zažít znovu. Setřásla ze sebe nepříjemné pocity a zamířila tam, kde byl podle jejího odhadu jih. Vydrápala se na dunu a na vrcholku se začala pozorně rozhlížet, jestli neuvidí někde náznak kouře, na kterém by se teď někdy měla začít vařit snídaně. Ale neviděla nic. Obhlédla celý obzor, ale všude viděla jenom poušť, jednotvárnou, šedožlutou poušť. Písek, ze kterého občas vyčníval větší, pískem nezavátý, balvan nebo uschlý zkroucený kaktus.

„Možná ještě nezačali vařit. Anebo mě možná hledají?“ řekla si nahlas. To bude, až se vrátím. Radši na to

10 Pouštní Vlk

ani nemyslet. Nejdřív je třeba dostat se do tábora, pak se budu vyrovnávat s tím, co mi řeknou. Hlavně ten kretén můj manžel, pomyslela si.

Vyrazila směrem, který si určila. Neustále se rozhlížela, snažila se zachytit jakoukoli podrobnost, která by jí mohla nějak pomoci. Bezvýsledně. Když ušla už téměř míli, začala mít strach. V žádném případě se přece nemohla dostat tak daleko od tábora... V noci nemohla ujít více jak dvě míle. A pořád nic.

„Že bych si spletla směr? Sorakeno, myslí! Jdu správným směrem?“ začala pochybovat o svém prvotním rozhodnutí, na které byla docela pyšná, protože jí připadalo tak krásně logické. Po další míli už byla přesvědčená, že se dokonale popletla. Slunce už mezitím vystoupilo poměrně vysoko a začalo pálit. Zastavila se na vrcholu jedné duny a pozorně, přepečlivě se rozhlédla dokola. Když zahlédla skupinu černých teček přibližně západním směrem, projelo jí tělem vzrušení, které ale o chvíli později opadlo. Tečky se nehýbaly a když se na ně pozorně zadívala, dospěla k názoru, že je to jenom několik uschlých kaktusů, napolo zaváté pískem. Přesto se k nim raději vydala, ale už po několika krocích jí byl jasné, že se nezmýlila. Za chvíli k nim dorazila. Měla už pořádnou žízeň, ale na první pohled jí bylo jasné, že tady ji jen tak nezažene. Kaktusy byly uschlé na troud. Několik sice ještě vypadalo živých, ale svráštělý, gumovitý povrch Sorakenu přesvědčil, že z nich žádnou tekutinu nedostane. Bodla do jednoho z nich nožikem, který u sebe vždy

nosila, ale bylo to jako rýt do dřeva. Protože kolem kaktusů bývá často další život, pozorně se podívala kolem, jestli nenajde hnízdo pouštních ještěrek, které bývaly v téhle době plné vajíček, které nechutnaly sice nic moc, ale na zahánání žízně a hladu, který si začínala uvědomovat, by měly stačit.

Odhrnula písek kolem několika větších kaktusů a vytrhla několik drnů pouštní trávy, spálené tak, že se při doteku její stébla lámala a rozpadala. Nenašla nic. Sedla si za jeden z kaktusů, který jí poskytoval alespoň trošku stínu před slunečním žářem. Cítila, že je na pokraji paniky. Snažila se přemýšlet, co dělat, ale neustále se jí před oči drala představa tábora, zničeného běsnícími duchy, kteří už jí zase nepřipadali jako jenom výtvoři představivosti.

Pokusila se chladně uvažovat. Už ale tahle představa jí dohnala k hysterickému hihňání, které ale rychle přešlo. Sluneční žár neustále zesiloval. Slovo chladné se sem opravdu nehodilo. Bylo jí jasné, že bude muset něco dělat. Horko se dá sice přežít, ale do zítřka zemře žízní.

Nakonec se vydala dál, směrem, který si zvolila. Pečlivě se soustředila. Myslela jenom na chůzi, na dunu před sebou, na písek kolem. Zatím se jí dařilo přesvědčovat sebe sama, že žádná žízeň není, že horko nevnímá a že brzy dojde tam, kam jde. Brzy upadla do horečnatého stavu, jenom šla a šla.

Zakopla a zhroutila se do písku. V ústech měla příšerné sucho. Nebylo to poprvé, kdy zakusila žízeň, ale

12 Pouštní Vlk

to bylo vždy v doprovodu ostatních, s vědomím, že už brzy najdou vodu, nebo dojedou k oáze. Teď se k žízni ale přidávala hrůza z osamění a strach ze smrti, který nedokázala potlačit.

„Takhle brzy pojdeš, Sorakeno,“ zašeptala. Vlastní hlas jí v ústech skřípal. Ztěžka se zvedla na nohy a pokusila se přemýšlet. Moc jí to nešlo. Bylo jí jasné, že jde špatným směrem. Ať už ho určila od začátku špatně, nebo z něj cestou někde sešla (snažila se sice upravovat směr podle slunce, ale nikdy jí to příliš nezajímalo), mířila někam do pouště. Měla několik možností. Vrátit se a zkusit jiný směr, pokračovat dál v očividně špatném směru, nebo si víceméně namátkou zvolit nějaký jiný. Pak jí napadla další myšlenka. Zůstat tady a doufat, že lidé z jejího tábora jí budou hledat a po stopě dorazí až k ní. Ta myšlenka jí tak nadchla, že se zhroutila na zem a omdlela.

Probrala se, když slunce začalo zapadat za písečnými dunami, zářící krvavě rudou září. Bylo jí příšerně. Jazyk měla napuchlý a před očima se jí dělaly mžitky. Přesto se pokusila posadit, nakonec se jí to podařilo. Za hlt vody by zabíjela. V slábnoucí záři slunce zahlédla obrysy kaktusů, snad sto stop daleko, více ne. Hnána nadějí, že tentokrát najde rostliny, ze kterých bude moci vysát alespoň trochu šťávy, začala se plazit. Pokusila se postavit, ale bylo jí jasné, že tohle je nad její síly. Třetí pokus o normální chůzi vzdala a spokojila se s plazením po čtyřech, jako malé dítě. Nikdy v životě jí sto stop nepřipadalo tak daleko. Po té,

co uplynula věčnost a rozhodla se začít od začátku, si Sorakena uvědomila, že obrys kaktusu, v nejasném svitu hvězd už jenom pouhý stín, narostl tak, že jí zakrýval skoro celý výhled. Natáhla ruku a dotkla se vyschlé rostliny. Ta ale na její dotek reagovala pružněji, než uschlé trosky. Znovu šťouchla prstem a kdyby mohla, rozplakala by se štěstím. Byl to vintah, druh pouštní rostliny, která byla pro cestovatele požehnáním. U země, prakticky v kořenech, skrýval velká dutá místa, která zaplňoval vodou během těch několika přeháněk, které se za rok objevily. Na rozdíl od normálních kaktusů, ze kterých se dala vysát jenom pár kapek šťávy, se z vintahu dala získat skoro čistá voda. Voda!

Na chvíli sklonila hlavu do písku, aby nabrala sil a poděkovala nebesům. Alespoň na čas je zachráněna. Zpod vrstev oblečení vytáhla pouzdro s nožikem. Opatrně olámala trny u země a řízla nožikem do rostliny, vytvořila svislý řez, dlouhý asi dva palce, tak hluboko, jak to jenom šlo.

Přisála se k otvoru, ze kterého začala vytékat šťáva, jako dítě k matčině prsu. Sála, dokud voda tekla víceméně sama. Když už poznala, že se musí namáhat a sát z plných sil, aby získala alespoň několik kapek, přestala.

I když vypila sotva půl litru tekutiny, která jí chutnala více než to nejlepší víno, jaké kdy ochutnala na tržišti, cítila se neuvěřitelně osvěžená. S osvěžením těla jí začínala fungovat i hlava, na kterou byla vždy tak pyšná. Vintah v sobě měl dost vody, aby jí udržel při životě dva, možná

14 Pouštní Vlk

i tři dny. A nebyl osamocený, viděla tady ještě tři další a několik menších kaktusů. Jenomže, jak si jejich vodu vzít sebou? Neměla u sebe nic, co by mohla použít jako nádobu na vodu. Jedině zůstat tady a doufat, že jí někdo najde...

Zavrhlha černé myšlenky a udělala další řez do kaktusu a znovu pila. Tímhle řezem zasáhla více bublinek, ve kterých si vintah skladoval vodu, napila se až dosyta. Alespoň tak trochu ošidila žaludek, který jí opět připomněl, že jedla naposledy včera. Doufala, že to nepřehnal. Nerada by cennou tekutinu vyzvracela, jak se mohlo snadno stát.

Chvíli jenom tak seděla a sbírala síly. Voda z vintahu jí opravdu osvěžila, doslova postavila na nohy, jak si za chvíli ověřila. Nebylo to nakonec tak hrozné, jak se jí zdálo. Měla jenom obrovskou žízeň, kterou už teď zahlala. S bolestí hlavy a mžitkami před očima, kterých se ještě pořád nezbavila, se nedalo nic dělat. Asi jsem si uhnala menší úpal, když jsem jenom tak ležela na slunci, přemítala Sorakena, zatímco se belhala k nedalekému kaktusu, který jí připadal jako jeden z jedlých, i když ne zrovna výživných druhů. Nespletla se. Byl sice dost vyschlý, ale podařilo se jí jejím nožkem odříznout jeden článek a sloupnout z něj tuhou svrchní slupku. Dužina vevnitř byla sice tuhá, ale žvýkat se dala a i chuť byla poměrně obstojná.

„Tak, jsem napitá, najezená, za chvíli budu i

odpočatá,“ prohlásila nahlas. Dost chraptěla. „Ale co budu dělat dál?“

Nikdo jí neodpověděl, ale to ani nečekala. Chvilí pozorovala hvězdy a přemýšlela. „Když vyrazím přímo na jih, měla bych narazit na stezku karavan, možná dokonce na některou z osad. Náčelník přece říkal, že za tři dny dojdeme k moři a odtamtud po stezce až do Shai-Vary.“ Směrem k moři poušť poněkud polevila ve své drsnosti. Rostlin bylo mnohem více. Ale také zvířat a ta byla na poušti poměrně nebezpečná. Zvláště pouštní vlci, kteří údajně žili jenom z krve svých obětí, ať už to byly ještěři, hadi, pásovci nebo malé gazely, které se u okraje pouště často vyskytovaly. Anebo lidé. To prý byla jejich oblíbená kořist. Vlků bylo málo, poušť jim mnoho obživy neposkytovala, ale občas se objevila větší smečka o pěti až šesti kusech, které si často troufla i na větší počet lidí. Sorakena si dobře pamatovala na vyprávění jednoho starce o tom, jak vytrvalí vlci dokážou být. Tvrdil, že jich na stezku vyrazilo pět.. Po dvou dnech cesty narazili na smečku sedmi vlků, vychrtlých, hladových a smrtelně nebezpečných. On jediný se zachránil. Za dne se vlci drželi daleko, aby pak za noci útočili a postupně zabili všechny starcovy společníky. Jeho zachránila karavana, která cestovala opačným směrem. Narazili na něj, potrhaného, vyčerpaného a s šílenýma očima. Šílenství ho za několik dnů opustilo, díky péči kupců karavany, ale říkal, že noční můry ho straší dál, i teď po takové době. Popisoval, jak se někdy v noci z ničeho nic vzbudí,

16 Pouštní Vlk

napjatý, zpocený, vyděšený. S jistotou, že vlci jsou někde blízko a chystají se ke konečnému skoku, že už je omrzelo mučení své nebohé oběti a rozhodli se s chutným soustem skoncovat, rozervat tesáky jeho hrdlo a nachlemtat se jeho horké krve... Sorakena se otřásla, jako vždy, když si na starcovo živé vyprávění vzpomněla.

Nejhorší zkazky o vlčích tvrdily, že se mezi nimi občas objeví jedinec, který ve skutečnosti není vlk, ale člověk ve vlčí podobě, vlkodlak, schopný přijímat jak podobu člověka, tak vlka. Někteří tvrdili, že je to projev zvláštní choroby, zvané lykantropie, jiní zase, že vlka posedla duše člověka, zločince, jež páchal skutky tak hrozné, že ho nechtělo ani samo peklo. Sorakena vyslechla několik hrozivých příběhů, ale o všech si myslela, že jsou to jenom pohádky. Představa člověka-vlka jí připadala nesmyslná. Ale pak si vzpomněla, jak dříve považovala hlasy duchů v bouři za stejnou povídačku...

Otřásla se hrůzou.

„Vyžeň si to z hlavy, na to bude času dost, až se dostaneš do bezpečí. Pak si budeš moct vzpomínat třeba na všechny demony pekla a strašit jimi sama sebe. Teď musíš přežít!“ vynadala si. Chvilí přemýšlela a pak se rozhodla. Napije se, jak jenom to půjde. Ze svrchní vrstvy šatů si udělá uzlík, do kterého naloží řezy jedlého kaktusu a kus jednoho vintahu. Pokud ho uřízne stopu nad povrchem a potom odřízne kořeny, měla by většina tekutiny zůstat vevnitř. A zamíří na jih. Nemá smysl pokoušet se v moři písku najít svůj tábor, zabloudila příliš daleko. Myšlenka

zůstat u kaktusů, které jí mohly udržet naživu po několik dní, byla lákavá, ale zavrhla ji. Naděje, že by na ní mohl někdo narazit, je skoro nulová. Takže cesta na jih, rozhodla se.

„Vždyť tohle jsi vždycky chtěla, Sorakeno!“ řekl nahlas. „Tolikrát jsem si slibovala, že uteču. A hle, utekla jsem! Poušť není zase tak strašná, když si vzpomenu na toho velbloudího syna, kterého jsem si vzala za manžela. Když si dám pozor, dostanu se k lidem a začnu znovu od začátku! Kdybych zůstala ve stanu, nakonec by mě ten pitomec asi vážně zabil. Takhle mám druhou šanci! Jenom se odsud dostat...“

S tou myšlenkou přikročila k prvnímu vintahu. Cítila se dost odpočatá, aby mohla vyrazit. Bude cestovat za noci, podle hvězd stejně lépe udrží směr a navíc neztratí tolik vody, jako za denního žáru. Pokud bude mít štěstí, mohla by za dva dny, nebo spíše za dvě noci, dorazit do přímořské oblasti. Na dnešek má vody dost, snad se jí podaří najít vintah, nebo ještě lépe prosak.

Znovu se napila a pak se dala do práce. Odpárala si část šedého přehozu a udělala z něj něco jako vak. Vybrala si druhý vintah, který byl široký téměř dvě stopy. Dalo jí dost práce odříznout horní část. Ta na ní navíc málem spadla, což by bylo hodně bolestivé. Vintah nemá tak ostré ostny, jako jiné kaktusy, ale i tak to bolí. Naštěstí se jí podařilo uskočit. Po chvilce měla cosi, co připomínalo nízký bachratý soudek zelené barvy, který opásala látkou z oblečení tak, aby si ho mohla přehodit přes záda. Byl

zatraceně těžký, ale většinu váhy tvořila šťáva, která sice z řezů unikala, ale brzy zaschne. Měla by mít dost vody na dva dny. Z jedlého bahtahu si odřízla několik kousků, jeden hned snědla. Znovu se napila a s vítězným pocitem si nadhodila své kaktusové břemeno. A pak leknutím ztuhla, zásoba vody jí vyklouzla z prstů a s žuchnutím skončila na písku.

Vytí vlka slyšela jenom dvakrát v životě, ale díky příběhům, které se k němu vázaly, si ho velice dobře vtiskla do paměti. A to co teď slyšela, bylo vlčí zavytí. Byla o tom přesvědčená.

„Ne. To ne,“ zašeptala ohromeně.

Zavytí se opakovalo, k hlasu zvířete se přidávaly další. Sorakeně se rozklepaly kolena. Nedokázala odhadnout vzdálenost, ze které se vytí ozývalo. Pouštní vzduch nese zvuky daleko.

„Možná o tobě ještě neví! Vzchop se! Musíš jít, jsou za tebou! Máš ještě šanci...“ šeptala si. Zvedla své břemeno a klopýtavě se vydala na jih, za rudou hvězdou Špičkou Meče. Šla tak rychle, jak jenom dokázala. Nejraději by zahodila kus kaktusu s životodárnou vodou a utíkala jako o život, o který jí vlastně šlo. Ale i přes hrůzu, kterou v ní vyvolal ten zvuk, který se jí pořád rozléhal v hlavě, i když ho už uši neslyšely, uvědomovala si, že bez vody nemá šanci. Její jedinou nadějí teď je, že o ní vlci ještě nevědí a že na její stopu ani nenarazí. Velice chabá naděje, jak si rychle uvědomila. Vlci svým citlivým čichem určitě

zachytí vůni vody, kterou vydávají rozřezané kaktusy. A od kaktusů pro ně bude velice snadné sledovat ji.

„Naděje umírá poslední, Sorakeno,“ řekla si pro sebe oblíbené přísloví své matky a levou rukou sevřela malý amulet, který jí visel na řemínku kolem krku. Když jí ho matka dávala, tvrdila dceři, že jí bude magie obsažená v amuletu chránit. „Stejně, jako bych tě chránila já, Sorakeno, tak tě bude chránit ten amulet, až tady nebudu.“ Praktická Sorakena tomu pochopitelně moc nevěřila, zvláště když jí amulet nechránil před manželstvím a manželem. Teď se ale levou rukou držela amuletu stejně křečovitě, jako škrtil tonoucí svého záchrance. Po chvíli však amulet pustila, protože jí začala bolet pravá ruka, nesoucí kaktusové břemeno přehodila si vak na druhé rameno a držela ho oběma rukama.

Několikrát zakopla a málem spadla, ale rychlé tempo držela, i když jí začalo být dost špatně. V žaludku, naplněném kaktusovou šťávou, jí díky rychlému pohybu žbluňkalo a bolest hlavy ještě zesílila. „Vydržet, musím vydržet,“ procedila Sorakena skrze zařaté zuby. A šlapala dál, i když to šlo stále hůř a hůř. Když už se skoro rozhodla zastavit se a na chvíli si oddechnout, uslyšela za sebou tlumené, vzdálené zavytí, které následovalo několik dalších hlasů. Děsivý zvuk fungoval lépe než hodinový odpočinek. Hned se zase rozbelhala. A vytí neustávalo. A blížilo se.

Zavytí se ozvalo znovu, tentokrát po dlouhé odmlce. Jenomže... ozvalo se z místa, které leželo někde před ní. A odpověď zazněla odněkud zezadu. Dostali ji. Obklíčili ji. Už jim neunikne. Je konec. Konec!

„Zadarmo svou kůži nedám, bestie,“ prohlásila nepřesvědčivě. Strach jí zkroutil žaludek. Každé zavytí způsobilo, že jí po zádech přejela vlna mrazu, která se rozlévala do končetin a roztrásla je. Zastavila se a odhodila svůj vak. Pravou rukou vytáhla nožik, levou sevřela svůj talisman. Na chvíli zavřela oči a soustředila se na obličej své matky, na její slova, na její výraz, na vzpomínku. „Stejně, jako bych tě chránila já...“

Podářilo se jí alespoň trochu uklidnit, alespoň trochu rozehnala hrůzu, která zachvacovala její tělo i mysl.

„Matko, teď tvou ochranu opravdu potřebuju. Prosím, ať mě tvůj dar nezklame...“ zašeptala. Neměla ponětí, jak by jí mohl amulet pomoci, ale doufala. Věřila.

Na duně před ní se objevil stín. I v slabém svitu hvězd rozpoznala vlka. Vypadal skoro stejně jako psi, které několikrát vídala v osadách. Posadil se, zvrátil hlavu dozadu a zavyl. Odpovědělo mu další zavytí. Sorakena se pomalu otočila. Sotva dvě stě stop od ní byli další dva vlci. Také si sedli a upřeně ji pozorovali. Jasně viděla jejich lesknoucí se oči. Další zvuk, sesuv písku, uslyšela z levé strany. I tam byl vlk. Otočila se i napravo a přesně jak čekala, i tam byla další šelma. Pět vlků. Proti jednomu

bych neměla šanci se ubránit, blesklo jí hlavou. Těch pět mě roztrhá na kusy bez jakýchkoli problémů.

„Ne...“ zašeptala. Vlci sborově zavyli, jako by odpovídali.

Znovu jí začala svírat ledová hrůza. Hlavou jí projela vzpomínka na jejího otce, jak u ohně tvrdí: „Nejlepší obranou je útok. Když tě někdo ohrožuje, je lepší zaútočit, než čekat a pak se bránit.“ Lekce byla určena jejímu bratříčkovi, ale Sorakena si jí zapamatovala. Sevřela amulet i rukojeť nože ještě více a klopýtavě se rozběhla kupředu, přímo na vlka, který se před ní objevil. Snad ho vystraším a on uteče, nebo alespoň uhne, zadoufala. Pozvedla nůž a chraptivě vykřikla. Vlk se postavil a upřeně jí sledoval. Zrychlila, nebo se o to alespoň pokusila. Alespoň tebe dostanu! Když se ale přiblížila na několik stop, vlk jediným, uhlazeným, plyným pohybem uskočil stranou a zadíval se na ni. Byl mnohem větší, než psi, které kdysi viděla. A v očích měl něco nepochopitelného, žhavého, krutého...

Běžela dál, ohlížejíc se přitom přes rameno. Vlci jí pomalu sledovali, uchovávali si odstup asi padesáti stop, běželi v klínu. Prosíc o pomoc všechny dobré duchy pouště a bohy, na které si vzpomněla, přinutila se Sorakena zrychlit, ale rychle poznala, že je to marné. Vlci udržovali stejnou rychlost, jakoby je honička bavila.

Pokusila se změnit směr, ale bylo to marné. Rychle se jí přestalo dostávat dechu. Zpomalila do klusu, nakonec do chůze. Šla nazpátek, vlci jenom kousek od ní. Jasně

22 Pouštní Vlk

viděla jejich zářící oči, především toho ve středu, toho, na kterého se vrhla. Měl oči jasnější, jakoby nějak odrážely více hvězdného svitu.

Klopýtala. Pět stínů neustále blízko ní. Pět stínů elegantních, vražedných tvarů a pět párů zářících očí, naplněných krutostí a hladem. Občasné zalesknutí bílých tesáků, když některý z nich na chvilku vycenil zuby.

Nechápala, proč se na ní ještě nevrhli. Pohrávali si snad s jistou kořistí, jak to někdy tvrdily příběhy? Nebo je udržovala moc amuletu, ve kterou tak zoufale Sorakena doufala?

Už nemohla dále. Dýchala vyschlými ústy. Zastavila se, nůž v natažené ruce před sebou. Vlci se také zastavili a sedli si na zadní. Stáli tak proti sobě. Sorakena se vydýchala a pak na vlky začala rvát chraptivým hlasem. Jenom seděli a upřeně jí sledovali hladovými očima. Brzy přestala, řvaní a nadávání jí vyčerpalo stejně jako běh, až začala lapat po dechu.

Sledovali ji s ledovým klidem. Jejich pohled se jí propaloval až dovnitř, snad až do duše. Začala pomalu couvat. Jakmile se vzdálila o pár stop, vlci se zvedli a začali jí pomalu sledovat.

Projelo jí zoufalství. Nikdy ji nenechají. Dostanou ji. Otočila se a začala utíkat, z posledních zbytků sil. Každou chvíli čekala, že jí na zádech přistane jeden z nich a tesáky jí rozerve hrdlo. Uběhal jenom kousek, pak klopýtla a spadla, tvář se jí zabořila do písku. Pustila nůž i amulet a

schoulila se do klubíčka. Začala nasucho vzlykat. Plakala by, kdyby mohla. Je konec. Teď už může jenom doufat, že to bude rychlé. Já už nevydržím. Tak si pospěšte, vy bestie.

Nebyla si jistá, jak dlouho takhle ležela. Už jí nezbývala síla ani na vzlyky. Zoufalství jí připravilo o poslední zbytek sil. Usnula. Nebo možná omdlela. Probral ji až východ slunce. Nejprve si nebyla jistá, co se vlastně stalo, ale pak si rychle vzpomněla a málem omdlela. Cítila se naživu, navíc necítila nikde žádnou větší bolest, takže se jí vlci ani nedotkli.

„Možná se mi to jenom zdálo, při úpalu prý člověk blouzní,“ zašeptala. Ale pak přímo před sebou spatřila v písku stopy a hned bláhový nápad odložila. Posadila se a rozhlédla se kolem. Vlci, kteří šli v noci za ní, zůstali po jejím pádu na místě. Jenom jeden z nich přišel až k ní, na stopu daleko, pak se otočil a i se zbytkem smečky odběhl po vlastních stopách pryč. Alespoň tak to Sorakena dokázala z písku vyčíst.

„Proč? Mohli mě roztrhat... Měli mě jako na dlani...“ nechápavě zašeptala. Vlci si prý se svou kořistí pohrávají, ale tohle?

Slunce se právě začalo škrábat na obzor a teplota začala stoupat, po chladné noci nebyla už ani památka. A se vzrůstající teplotou se ozvala žízeň. Vyškrábala se na nohy. I když se jí zrovna nechtělo jít směrem, kterým od ní odešli vlci, stejně se musela vrátit. Potřebovala vodu a tam byly přece kaktusy...

Nohy měla ztuhlé z toho, jak ležela zkroucená, takže prvních pár kroků bylo dost klopýtavých. Při druhém zakopnutí málem spadla. Když se předklonila, její amulet se zhoupnul a vyklouzl ven z potrhaného svrchního roucha.

„Amulet!“ zašeptala vítězoslavně a sevřela ho do rukou. „Tak přeci mně ochránil, maminko!“ Hned jí nálada stoupla. Pokud jí amulet zajistil ochranu před vlky jednou, udělá to i po druhé. A po třetí, když bude třeba. Nejspíš kvůli němu se k ní ty bestie neodvážily přiblížit. „Mám šanci! Dokážu to, jakože se Sorakena jmenuju!“ slíbila si, pěsti stále sevřené kolem malé věcičky na koženém řemínku.

Došla až na místo, kde odhodila své břemeno. Kus kaktusu nikde nebyl, jenom látkový popruh, ve kterém byl zabalený. Místo byl poseté stopami vlků.

„Možná se o ten kaktus poprali,“ ušklíbla se. Vzala si kus látky zpět, ještě se jí bude hodit. Vyrazila dál, po svých stopách. Foukal slabý vítr, který stačil sotva na přesypání několika zrněk písku, ale i tak už začal pomalu stopy rozfoukávat. Za den za dva už by je Sorakena nebyla schopná sledovat. Tak se ale snadno dostala až na místo, kde se v ní včera znovu probudila naděje. Ke svému překvapení zjistila, že vlci pošlapali okolí i tady. Rozřezaný vintah, ze kterého si včera udělala „soudek“, byl odtahený o kus dál a dužina vykousaná.

„Na mě jste nemohli, tak vám byl dobrý alespoň

kaktus, mrchy," zavrčela. Horní část vintahu byla stejně téměř k ničemu, většina tekutin se zdržovala dole, u země.

Z prvního vintahu se jí podařilo vysát jenom trochu vody, sotva to stačilo na občerstvení. Byl to ten, ze kterého pila už včera. Ještě jí zbývá jeden dost velký, aby v něm bylo dost...

Ale už po několika řezech zjistila, že se přepočítala. Několika zkušebními řezy zjistila, že to moc dobré není. Vintah v sobě měl vody jenom málo. Pokusila se stejně jako včera vytvořit si soudek, který by si mohla nést sebou, ale rychle zjistila, že uvnitř je jediná komora s vodou dost velká, aby stála za slovo. Takže se nakonec jenom pořádně napila. A pak vyrazila na cestu. Nejrozumnější by bylo zůstat tady do večera, vysát z pouštních rostlin všechnu vláhu, kterou mohla, a vyrazí za noci, jak původně plánovala. Ale vlci... necítila se tady dobře, měla nepříjemný pocit, že ty potvory odpočívají jenom pár set stop odtud. Rozhodla se, že půjde dvě tři hodiny, než slunce vystoupí dost vysoko. Polední žár přečká na nějakém vhodném místě, pokud takové najde. Pak se uvidí. Toužila dostat se odtud co nejdále, nechat stopy včerejší hrůzy daleko za sebou. Raději bude trpět v žáru slunce.

Než vyrazila, důkladně se zamotala cípů svého roucha, aby jí co nejlépe chránilo před sluncem. Šlo se jí docela dobře. Žaludek měla plný vody, kdyby dostala hlad, měla pár řízků z jedlého kaktusu, který hlad zaženou. Slunce sice už pálilo, ale oblečení jí před žářem dobře

chránilo. Jenom hlava jí ještě stále bolela a občas musela zamrkat, protože se jí pohled trochu rozmazával. Také měla trochu problém se směrem. Často se otáčela a podle svých stop odhadovala, jestli správně drží směr, který odhadovala podle slunce. Když se slunce vyhouplo dost vysoko na to, aby začal být žár příliš silný, našla si místo na odpočinek pod suchým, ale vysokým kaktusem. Sundala si svrchní roucho a udělala si jakýsi ministan, který jí poskytne stín. Lehla si do vyhrátého písku a pokoušela se usnout. Hlava jí pořád pobolívala, tupá bolest v zátylku ještě zesílila. Mysl se jí přesto plnila různými, většinou strašidelnými představami, nakonec se jí ale podařilo usnout.

Zdalo se jí že se probudila ve stanu, vedle Malika, že to vše byl jenom sen. Zavýskla a probudila se. Když zjistila, že pořád leží pod zkrouceným uschlým kaktusem, cítila se mizerně. Takže sen byl jenom sen. Pořád je sama na poušti, někde kolem pobíhá smečka vlků a ona asi brzy umře žízni. Hm. Krutý sen. Za chvíli znovu usnula.

Tentokrát se jí zdálo něco zvláštního. Viděla tvář muže, od pohledu tvrdého, nebezpečného muže s tváří zohavenou dlouhou klikatou jizvou vedoucí od levého oka až na krk. Ale ten tvrdý obličej se na ní starostlivě usmíval, jinak tvrdé rysy ukazovaly něhu. Hladil jí po tváři a něco jí šeptal. Nerozuměla mu, ale měla pocit, že po ní něco chce, že jí před něčím varuje. Nikdy toho muže předtím

neviděla, ale něco se jí na něm líbilo, měla ho ráda už od pohledu. Kdo to jenom může být? Kde se tady vzal? „To se mi určitě jenom zdá,” zašeptala a s těmito slovy na rtech se probudila.

Hlava jí bolela snad ještě více, než když se ukládala k odpočinku. Viděla, že se slunce už začíná naklánět k obzoru, je nejvyšší čas vyrazit. Kdyby jenom ta hlava tak netřeštila.

„O kom se mi to jenom zdálo?” pomyslela si nahlas. Byl takový... zvláštní. To bude tím horkem, možná taky těmi kaktusy. Většina rostlin z pouště měla tu vlastnost, že mohla vyvolávat různé sny, některé dokonce i za dne.

„Hlava ti třeští z horka, jsi nacucaná z kaktusů, pak se ti zdá o tajemných romantických cizincích, Sorakeno,“ usmála se sama sobě, i přes tepavou bolest, která jí ze zátylku zasahovala do spánků. „Kromě toho, bez tak by to byl jenom další prokletý parchant, který myslí jenom na to, jak tě zneužít.“ Zatřepala hlavou, jakoby mohla bolest setřást stejně jako zrnka písku, které se jí usadily ve vlasech. Když se posadila, zjistila, že se k bolestem hlavy přidala i mírná žaludeční nevolnost, kterou si nejdříve mylně vyložila jako hlad. Protřela si oči a vstala. Zabalila se zpět do svého roucha. Přitom padl její pohled na písek kolem.

„Že jsem to tady ale pošlapala,“ řekla si přemýšlivě. Trýznivá bolest hlavy jí nezabránila v uvažování.

„Vypadá to skoro, jakoby tady byl ještě někdo. Ale

s tím jak se v písku vleču by ty stopy klidně mohl někdo považovat za stopy bandy loupežníků. Nebo že by se mi o tom muži nezdálo? To by tady snad byl, přece by jenom tak zase neodešel. Blbnu, měla bych jít,“ ukončila rázně monolog. A vyrazila.

Šlo se jí mnohem hůř, i když by teoreticky měla být odpočatá. Měla pocit, že má narušenou rovnováhu, jako by byla opilá. Přesto ale udržovala tak rychlé tempo, jaké jenom dokázala. Slunce se pomalu dostalo k obzoru a začalo zapadat. Jak denní světlo mizelo, začala na obloze rozeznávat jednotlivé hvězdy, jako první tu nejzářivější, Špičku Meče, která jí ukazovala cestu. Začalo se ochlazovat, ale roucho, které ji přes den chránilo před slunečním žářem teď stejně dobře chránilo před chladem. Dokonce jí začalo být lépe. Bolest hlavy a pocit podobný opilost sice zůstal, ale žaludek už se uklidnil. Začala mít trochu žízeň. Po té, co se rozhodla, že za její stav může spíše úpal, než kaktus, snědla jeden ze zbývajících řízků gumovitého kaktusu. Padla tma.

Šla dál za svitu hvězd za svým cílem.

„Dokážu to,“ znovu si slíbila. Jako odpověď na její sebevědomá slova se někde za ní, zřejmě dost daleko, ozvalo vlčí zavytí, rychle následované několika dalšími.

„Ne...“ zaúpěla. Levou rukou sevřela amulet, který jí uchránil včera. Doufala, že jí vlci dají pokoj, ale vypadá to, že jí stále sledují.

„Proč mi nedáte pokoj, bestie,“ zanaříkala. Otočila se a snažila se ve svitu hvězd něco zahlédnout. Chvilku tak stála a pozorovala. Několikrát měla pocit, že něco vidí, ale když na to místo upřela zrak, nakonec dospěla k názoru, že to nic není. Vytí se už neozvalo, což bylo dobře. Z toho zvuku jí běhal mráz po zádech.

Opět vyrazila. Nohy jí už bolely, ale byla pevně rozhodnutá jít, třeba celou noc. Při představě, že by měla zůstat někde na místě a čekat, až vlci přijdou, se jí dělalo špatně.

Odhadovala, že by mohlo být kolem půlnoci. Stále mířila na jih, zavytí slyšela ještě jednou, znovu z velké dálky. Minula několik kaktusových trsů, všechny byly ale vyschlé. Zdálo se jí, že se poušť začíná pomalu měnit – občasné trsy uschlé trávy, která vyrostle krátce po občasných deštích a pak během několika dní zase uschne, byly čím dál tím častější. Rozhodla se, že si na chvíli odpočine.

Sedla si do písku a začala si masírovat nohy. Byla vděčná za své vysoké kožené boty, které přiléhaly jako druhá kůže. Nedostalo se do nich naštěstí ani zrnko písku, ale nohy se v nich příšerně potily. S jistou námahou si je sundala a ohrnula nos.

„A pak že ženským nohy nesmrdí,“ zašklebila se. Nohy jí rozhodně nevoněly. Promasírovala si je a nechala trochu provětrat, stejně tak boty, které zabořila do písku

tak, aby se dovnitř nedostalo pokud možno ani jedno zrnko. Písek v botách dokáže nohy nádherně rozedřít, snadno až do krve.

Zkoušela si namasírovat krk, doufajíc, že se tak zbaví nebo alespoň zmírní tu příšernou bolest hlavy. Sám si ale krk nikdo pořádně nemasíruje. Alespoň žádný člověk, který má normální ruce.

Uvažovala, jestli tady už nezůstane. Byla pořádně unavená a začínalo se jí chtít spát. Jakékoli rozhodnutí o spánku ale padlo ve chvíli, kdy uslyšela zavytí, které znělo mnohem blíže, než ty předchozí.

Okamžitě se začala soukat do bot, ale nejprve si z noh oklepala písek a navíc ještě otřela do roucha. S tichým zaúpěním se postavila a vydala se znovu na cestu.

„Klidně si mě sledujte, ale hlavně se už nepřibližujte,“ zaprosila potichu, levou ruku na matčině talismanu. „Včera mě tvůj dar nezklamal, matko. Prosím, ať je tomu tak i dnes.“

Neukázali si, ale pořád se drželi na doslech. Několikrát měl podivný pocit, jakoby jí někdo sledoval, přímo cítila, jak jí pohled pálí, ale když se snažila pozorovatele spatřit, jenom si zbytečně namáhala oči. A tak šla dál, i když jí únava tlačila k zemi. Když v dáli zahlédla další skupinku kaktusů, rozhodla se, že dál už nepůjde.

„Už nemůžu,“ zaúpěla, když došla až ke kaktusům. Bylo jich tu spousta, kromě nich tady rostlo i dost trávy a

dokonce drobné přízemní keříky. Nejspíš tady prosakuje podzemní voda. Kdyby kopala, možná by se dostala až k ní, ale na to teď rozhodně neměla sílu. Žádný z kaktusů nevypadal na vintah, takže nařízla nejbližší a vysála z něj trochu lepkavé šťávy. Chuť to mělo příšernou, ale alespoň si trochu svlažila ústa. Až vyjde slunce, tak si vyhlédne nějaký lepší, ale teď se cítila tak unavená, že na žízeň skoro zapoměla. Chtělo se jí spát. Udělala ještě jeden řez do kaktusu a slízala pár kapek tekutiny, pak si sedla k balvanu, který vyčníval z písku na okraji kaktusového hájku a opřela se o něj zády. Oči se jí klížily. Na chvílku si odpočinu... A usnula.

Když jí probralo slunce, neochotně vstala. Uhasila nejhorší žízeň z kaktusu a z roucha si opět udělala provizorní stan. Po vlcích nebyla ani stopa. Vypadalo to, že za dne někam zalézají, což Sorakeně vyhovovalo. Pokud budou za dne někde schovaní a za noci jí budou jenom otravovat vytím, tak to nějak vydrží. Teď se ale vsoukala do svého miniaturního přístřešku a téměř okamžitě znovu usnula.

Zase se jí zdálo o tom podivném muži. Znovu se na ní usmíval a hladil jí po tváři, starostlivým hlasem jí něco vyprávěl, říkal jí, že musí vytrvat a jít dál. Že je silná a krásná, že to dokáže. Chtěla mu odpovědět, ale byla příšerně unavená, chtělo se jí tak strašně spát, že uprostřed slova usnula v jeho náručí. Stačila si uvědomit, že je to

podivný sen, když v něm spí. Ze snu ve snu jí probral podivný pocit. Otevřela oči. Zjizvená tvář byla těsně u její, cítila jeho dech, viděla jeho úsměv, na rtech, ale především v očích... Hnědých, krásných očích, nejkrásnějších, jaké kdy viděla. Byly plné něhy a lásky. Usmál se na ni a pak se naklonil ještě blíže. Políbil ji, dlouze a něžně, tak jako nikdo předtím. Bylo to něco neuvěřitelného... Pak vstal a beze slova odešel. Chtěla na něj zavolat, ale nemohla, byla k smrti unavená, znovu usnula...

A probrala se, tentokrát definitivně. Chvíli byla zmatená a nedokázala odlišit, co je sen a co realita. Strhla svůj ministan a postavila se. Slunce začínalo pomalu zapadat. Trápila jí žízeň a hlad. A také ta neustálá prokletá bolest hlavy, díky které jí všechno připadalo jako ve snu...

Ve snu, který nebyl sen. Včera si nebyla jistá, ale tentokrát jasně viděla stopy. Stopy zjizveného muže, který ji už podruhé navštívil a pak zase odešel. Nebyl to sen. Pokud se jí i tohle nezdálo.

Zoufale se chytla za hlavu a zavřela oči. Když je znovu otevřela a protřela si je rukama, stále před sebou viděla stopy, které přišly ze stejného směru, jako ona, a pak se zase vracely.

„Kdo jsi?“ zašeptala. Kdo to je, že je sám uprostřed pouště? Kdo to je, že ke mně přijde, když spím, a než se stačím probudit, je zase pryč? Nebo se jí to opravdu všechno zdá? Má vidiny z horka a žízně? Z drog, které do sebe dostala z kaktusové šťávy?

„Kde jsi?“ zavolala ze vše sil. Zaposlouchala se, ale

jedinou odpověď bylo šumění pouště. Popadla potrhane roucho a rozběhla se po stopách zpátky. Snad ho ještě dohoním, pomyslela si zoufale, ať už je to kdokoli.

Nedohonila. Vrátila se zpátky snad o míli. A tam narazila na stopy vlků. Celé místo bylo zběsile pošlapané, jakoby tady někdo bojoval, ale nikde neviděla krev... Jenomže už se setmělo tak, že si musela kleknout, aby na stopy viděla. Chvíli se pokoušela najít místo, odkud cizinec přišel, nebo odešel, ale nacházel jenom spoustu stop vlků a otisky vlastních noh. Jakoby ten muž přišel k vlkům, zahnal je a pak se rozplynul. Byl to snad nějaký duch pouště?

„Kde jsi? Halóóó!“ Přiložila si ruce k ústům jako hlásnou troubu a volala. Někde v dálce se ozvalo zavytí vlka. Jednoho.

„Já už nic nechápu...“ zašeptala zničeně. Otočila se a vydala se zase na cestu, Špicí Meče. Po cestě se na chvíli zastavila u kaktusů a alespoň trochu zahнала žízeň, než pokračovala ve své pouti. Cestou neustále přemýšlela nad cizincem. Určitě jí nechtěl ublížit, tvářil se tak mile, byl takový... neuvěřitelný. Když si vzpomněla na ten polibek na rozloučenou, dokonce se jí rozbušilo srdce. Kdo to jenom může být? Duch pouště? Někdo, koho přivolal amulet její matky, aby jí ochránil před vlky? Ale proč potom odešel...

Možná s ní může být jenom přes den, kdy jsou vlci ukrytí. A za noci je ode mě odhání, napadlo ji. Ta

myšlenka ji nadchla. Další zavytí, které uslyšela, jí připadalo vzteklé. Možná že je to opravdu tak...

Někdy kolem půlnoci narazila další shluk kaktusů kolem prosaku. Písek mezi kaktusy byl vlhký. Chvíli hrabala, až vykopala dvě stopy hlubokou jámu, do které rychle prosakovala voda. Chvíli ji nechala a pak se zhluboka napila. Byla plná naděje. Dokázala se vypořádat s žízní i hladem. A nějakým způsobem i s vlky, nejhoršími šelmami pouště. Ještě jednu noc a už snad dorazí k moři...

Dokonce se jí zdálo, že z dálky slyší šumění vln, ale asi to byl jenom vítr, rozfoukávající písek po poušti. Přesto jí to ale povzbudilo k dalšímu pochodu. Když se na východě začala objevovat záře vycházejícího slunce, našla si vhodné místo, kde se přes den ukryje. A tentokrát ho nenechám odejít, umínila si. Nejsem tak unavená, jako včera. Neusnu... Přijde? Najednou zapochybovala. Pak ale pochybnosti hodila za hlavu a usnula.

Probudil jí polibkem. Okamžitě otevřela oči. Ležel vedle ní a usmíval se na ni. Chtěla se ho zeptat, kdo je, ale jakmile otevřela ústa, znovu ji začal líbat. Objal ji. Nejprve se chtěla bránit, zeptat se ho na tolik věcí, ale nedokázala to. Jeho doteky v ní probouzely něco zvláštního. Nemohla si pomoci, ale také ho objala, pod nuzným přístřeškem z šedé látky, sotva bránícím před sluncem...

Cítila v sobě vášeň, jakou nikdy nepoznala, pevně ho svírala a jazykem bloudila v jeho ústech. Cítila jeho dlaně,

jak pronikají jejím oblečením a jemně, ale rozhodně ji svlékají...

A tak objevila fyzickou lásku, kterou ji její manžel nikdy nedal. Když konečně přestali, dál ležela v jeho objetí a cítila se tak bezpečná, tak bezstarostná... že z toho usnula.

Když se probrala, byl zase večer a on byl zase pryč. Nejasně si pamatovala slova loučení, výzvu, že musí jít dál, že už je skoro u cíle... A také si uvědomovala veškerou touhu a vášně, kterou si prožila.

„Musela jsem utéct do pouště a málem zahynout, abych poznala, co je to láska. Byť láska k duchovi pouště, který se na chvíli objeví a pak zmizí někde v písku,“ povzdychla si zasněně. Cesta dál ji přestala lákat. Vždyť až dojde k nějaké osadě, duch ji určitě opustí. A to nechtěla, chtěla jeho lásku, jeho dotyky, toužila po ní víc, než po čemkoli jiném ve svém životě. Ale dobře si pamatovala jeho naléhání. Musíš jít, musíš pokračovat. Pokud to po ní její láska chce, udělá to. Ale zítra, až zase přijde, aby jí utěšil a pomiloval se s ní, tak si s ním promluví. Musí alespoň zjistit jeho jméno. Jak se asi jmenuje? Přemýšlela nad různými jmény, která používali hrdinové v bájích a uvažovala, které by k jejímu tajemnému nejlépe sedělo. Bavila se tak dlouho, zatímco mechanicky šlapala směrem k moři. „Asi Bolrik, ten byl přece také zjizvený...“ rozhodla se nakonec pro nejprůběhavější jméno. To jí přivedlo k myšlence, kde asi přišel k té ošklivé jizvě. Táhla se od koutku levého oka a klikatila se až ke krku.

Když za sebou uslyšela zavytí, jenom sebou šklubla. Byla si jistá, že je v bezpečí. Pak ale před sebou uslyšela lidské hlasy!

„Zatraceně, vlci!“ zařval nějaký muž hlubokým hlasem. Někde blízko.

„Připravte se, lidi! Někde tady pobíhají vlci!“ potvrzoval to někdo další. Nemohli být ani sto metrů daleko, za támhletou dunou! Sorakena se rozběhla a pokusila se zavolat. Nejprve ze sebe vydala jenom zasípění. Naprázdno polkla a zavolala: „Haló?“

„Neslyšeli jste něco?“ hluboký hlas zaváhal.

Sorakena zavolala z plných plic: „Haló! Tady! Pomožte mi!“

„Nějaká ženská? Kdo jsi?“

Zpoza přesypu vykoukla hlava, obklopená houštím černých kudrnatých vlasů a vousů. Když se Sorakena dostala blíž, zjistila, že k hlavě patří tělo mohutného muže, ozbrojeného kuší. Za ním stál další muž, také se samostřílem. Opustil ji zbytek sil, který ji donutil běžet. Padla na kolena a začala vzlykat radostí.

„Ztratila jsem se v bouři, už tady bloudím několik dní...“

Vousatý muž jí pomohl na nohy a hlubokým hlasem ji uklidňoval: „Už budeš v pohodě, holubičko. My jsme karavana, míříme do Shai-vary. Jakkak se jmenuješ?“

„Sorakena,“ zašeptala a zhluboka se napila z láhve, kterou jí podal druhý muž.

„Pojď k ostatním, není to tu zrovna bezpečný. Pobíhají tu vlci, před chvílí jsme je slyšeli...“

„Já vím,“ přerušila ho Sorakena. „Sledují mě už od začátku...“ Chtěla vyprávět i o tajemném muži, který jí před nimi chránil, ale nedůvěřivé zabručení obou mužů.

„Vážně? Dávno by tě sežrali, asi o tobě nevěděli,“ prohlásil vousáč. Další poznámku, ke které se zjevně chystal, přerušil varovný výkřik druhého muže.

„Pozor! Táhle je ten bastard!“ ukazoval kuší směrem, odkud Sorakena přišla. Na vrcholku duny stál černý štíhlý stín. Zvedl hlavu a dlouze zavyl.

„Já ti dám, bestie!“ zahromoval vousáč a namířil těžkou kuší. „Bude z tebe bezva kobereček, mrcho,“ dodal a vypustil střelu. Neminul. Vlk ze sebe vydal bolestivé zavytí a padnul. Zůstal ležet bez hnutí, temný stín, viditelný ve světle hvězd. Vousáč zavýsknul. „Dostal jsem tě, mrcho! Pojď, Hare! Jdeme si pro tu zdechlinu!“

„Radši si nabij,“ poradil mu jeho společník. „Ty bestie to táhnou ve smečkách. Aby ti jeho brácha neukous hlavu. Ty jdi táhle tím směrem, děvče, tam máme tábor. Héj lidi!“ zavolal hlasitě. „Někoho jsme našli, posíláme ji k vám, tak ji nezastřelte!“

Vůdce karavany, vysoký vychrtlý muž, se Sorakeny jenom zeptal: „Ztratila jsi se v bouři, že jo?“

Když přikývla, ukázal jí k jednomu ze tří stanů. „To je můj stan, přespíš tam. Manželka se o tebe postará.“

„Děkuju,“ řekla Sorakena, ještě pořád zmatená

nenadálou záchranou. Vůdce jenom mávl rukou. Ze stanu vylezla žena, která se na Sorakenu účastně podívala. „Pojď dovnitř, dítě. Jak se jmenuješ?“

Sorakeninu odpověď přehlušil jásavý návrat vousáče, který za ocas přitáhl vlka do tábora.

„Podívej, náčelníku! O jednoho parchanta míň a tohle je rozhodně kousek, jen se podívej! Hej, holka, pojď se kouknout na toho parchanta, který si na tebe brousil zuby, dokud jsem mu nevylepšíl vzhled jednou dobře umístěnou šipkou!“

Sorakena byla zvědavá, chtěla si konečně prohlédnout vlka zblízka, před tím viděla hlavně stíny se zářícíma očima. Přistoupila blíž a zadívala se na šelmu, osvětlenou jasným světlem olejové lampy.

„Vidíš ten zásah? Přímo do srdce!“ chlubil se vousáč.

Sorakena odtrhla pohled od vlka a zaryla ho do šťastného střelce. Muž se zarazil, když uviděl její pohled, který se mu vpaloval až do mozku. Sorakena se po něm vrhla a začala do něj bušit pěstmi. Po tváři jí stékaly slzy. Mezi vzlyky se daly rozlišit slova: „Tys ho zabil! Zabil!“

Udeřila snad tři krát nebo čtyřikrát, než se napadený muž vzpamatoval a začal se bránit. Když jí popadnul za paže a přitiskl jí je k tělu, ochabla, veškerá zuřivost jí přešla. Zhroutila se a plakala.

„Co jí to sakra popadlo?“ nechápal vůdce.

„Ztratila se za bouře před několika dny a pak bloudila pouští s vlkama za zadkem. Myslím, že z toho by přeskočilo i tobě, náčelníku,“ vysvětlil druhý střelec a

kleknul si k mršině vlka. „Divím se, že jí nesežrali. Tohle je pořádněj parchant. Zajímalo by mně, kdo ho tak seknul. Ta jizva vypadá jak od meče...“